

Sunt prea mulți cei care nu fac nimic în Adunare Judecători 4 + 5; Filipeni 2

Judecători: 4.8,14: *Barac i-a zis: Dacă vii tu cu mine mă voi duce; dar dacă nu vii cu mine, nu mă voi duce.” ... Atunci Debora a zis lui Barac: „Scoală-te, căci iată ziua când dă Domnul pe Sisera în mâinile tale. Într-adevăr, Domnul merge înaintea ta.”*

Judecători 5.16-23: *Pentru ce ai rămas în mijlocul staulelor să ascuți behăitul turmelor? La pâraiele lui Ruben mari au fost sfaturile! Galaadul de dincolo de Iordan nu și-a părăsit locuința. Pentru ce a stat Dan pe corăbii? Așer a stat pe malul mării, și s-a odihnit în limanurile lui. Zabulon este un popor care a înfruntat moartea, și Neftali la fel, pe înălțimile din câmpie. ... Blestemați pe Meroza, a zis îngerul Domnului. Blestemați, blestemați pe locuitorii lui! căci n-au venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului, printre oamenii viteji.*

Introducere

Noi am fost chemați de Dumnezeu la părtășie. 1 Corinteni 1,9 ne spune: »Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.« Versetele 26 și 28 ne arată cine sunt cei care sunt părtășii. Nu sunt mulți înțelepți, nu sunt mulți puternici, nu sunt mulți de neam ales, lucrurile de jos ale lumii, lucrurile disprețuite și cele care nu sunt. Vreau să pun întrebarea: Suntem noi părtășii liniștiți (leneși) sau suntem părtășii activi? O albină a zumzăit toată săptămâna aceasta în urechea mea. Am citit de mai multe ori cântarea Deborei. Numele ei înseamnă „o albină”, și unele din cuvintele ei au făcut o impresie adâncă asupra mea. Această albină era necesară, ca să-l încurajeze pe Barac. Cu toate că numele lui înseamnă „revărsat al zorilor”, el avea nevoie de o femeie, care să-l trezească și să facă în el schimbarea, ca el dintr-un părtăș liniștit (leneș) să devină un conducător în Israel. Dumnezeu a chemat pe Israel cu o chemare minunată (cu toate că această chemare nu este așa de minunată ca a noastră), atunci când le-a dat o țară în care curgea lapte și miere. Ea le aparținea potrivit cu hotărârea lui Dumnezeu, dar ei trebuiau să ia în posesiune posesiunea lor, ei trebuiau să intre și să pună mâna pe ceea ce le-a dat Dumnezeu.

Uitarea luării în posesiune

Dar în această privință ei au greșit. Primul capitol din cartea Judecători ne arată că Benjamin locuia la Iebusiți (Judecători 1,21), pe care el nu i-a alungat din Ierusalim, că Dan a fost împins de amoriți în ținuturile deluroase (Judecători 1,34) și el nu îndrăznea să coboare în câmpie. Dușmanul era pretutindeni și niciuneia din cele douăsprezece seminții nu i-a reușit să ia pe deplin în posesiune partea care i-a căzut prin sorți (Judecători 1,21-34). Nu tot așa este și astăzi la mulți dintre noi? Noi am fost chemați cu o chemare cerească și țara este înaintea noastră. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos, însă nouă ne lipsește energia spirituală și drept urmare în prezent nu ne bucurăm de aceste binecuvântări. Avem nevoie de nădejde spirituală, ca să ne însușim tot la ceea ce ne-a chemat Dumnezeu. Strigătul de trezire al Deborei era: »Scoală-te, pentru că aceasta este ziua în care a dat Domnul pe Sisera în mâna ta! N-a ieșit Domnul înaintea ta?« (Judecători 4,14). Tot așa și noi avem nevoie de strigătul de trezire insistent: »Trecește-te, tu care dormi, scoală-te dintre cei morți, și Hristos îți va lumina« (Efeseni 5,14).

Ce tablou de deplâns oferea vechiul popor al lui Dumnezeu dușmanilor săi. Străzile erau pustiite, poporul, care trebuia să ia țara în posesiune, s-a ascuns în peșteri și văgăuni și nu

îndrăzne să se arate, ci trăia în țara sa ca o națiune înfrântă. Nu este deseori tot așa și la noi? În loc să ne bucurăm de tot ce ne-a dăruit Dumnezeu, în loc să avem acum un ospăț de sărbătoare din roadele țării cerești, suntem sărăciți și apăsați și deseori ne asemănăm cu un popor înfrânt. »Drumurile erau părăsite, și călătorii apucau pe căi strâmbe. Satele încetaseră să existe.« (Judecători 5,6-7) Țara dată de Dumnezeu a fost luată în posesiune de un neam de pribegi. Nu există în zilele noastre ceva asemănător? Vai, așa este. Adunarea lui Dumnezeu nu are o prezentare triumfătoare a intrării ei victorioase în binecuvântările cerești, ci de cele mai multe ori pare că se ceartă cu privire la existența reală a acestor binecuvântări.

Pe cine ne bazăm noi?

Cuvântul unei femei trezește pe Barac din inactivitatea lui, cu toate că el îi spune: »Dacă vii tu cu mine, mă voi duce; dar dacă nu vii cu mine, nu mă voi duce.« Chiar și Barac – oricât de măreț conducător era – avea nevoie de o femeie, care să înainteze împreună cu el, ca să-l ajute în lipsa lui de curaj. Se pare că lui i-a fost mai ușor să creadă o femeie, decât pe Dumnezeu. Cât de des și noi ne uităm după cineva, care să ne conducă, după unul, care să fie cu noi, în loc să ne încredem în Cuvântul Domnului. »N-a ieșit Domnul înaintea ta?« (Judecători 4,14) Ne vine greu să ne punem încrederea în Omul hotărârilor Sale, în Hristos, care nu poate greși și care ne-a făgăduit că va fi cu noi până la sfârșitul timpurilor. »Aceasta este ziua în care Domnul a dat pe Sisera în mâna ta« (Judecători 4,14). Acest strigăt de tânguire al profetesei a mișcat nu numai pe Barac, ci și pe alți conducători ai poporului, așa că aceștia și-au oferit de bună voie ajutorul lor.

Nu ar trebui și astăzi să fie la noi o dorință înnoită de a ne scula din adormire, să ieșim din indiferența sufocată, moartă, să ascultăm de strigătul de trezire al Domnului nostru iubit: să ne îndeplinim obligațiile ca oameni, fiind conștienți că El ne va da victoria și ne va face capabili să intrăm în posesiunile noastre cerești? Ce înseamnă pentru conducători și pentru popor să se ofere de bună voie? *Jertfă!* Este acesta motivul pentru care așa de mulți dintre noi sunt părtași liniștiți și leneși? Nicio afacere, nicio părtășie nu va aduce foloase, dacă sunt numai părtași liniștiți, și cât de mare este numărul creștinilor, care trebuie numiți așa, pur și simplu oameni care nu fac nimic. Dumnezeu vrea să ne oferim de bună voie în duhul lui Pavel, atunci când a spus: »Și chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre, eu mă bucur și mă bucur cu voi toți.« (Filipeni 2,17) Acesta a fost rezultatul faptului că el cunoștea jertfa minunată, dăruirea de bună voie a lui Hristos. »... măcar că avea Chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ... S-a făcut ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce.« Dacă noi am fi permanent în prezența Domnului slavei, care a adus această jertfă minunată, atunci ne vom însuși ceva din felul Lui de gândire și din Duhul Lui. Noi nu dorim să fim conducători, însă mai mult decât aceștia sunt necesari. Barac nu a câștigat singur victoria. Au fost zece mii de viteji necunoscuți cu el – în formație – pe care el i-a pus înaintea celor nouă sute de cară de fier ale lui Sisera. Tot așa vorbește și marele apostol în chip frumos despre tovarășii lui de lucru necunoscuți »ale căror nume sunt scrise în cartea vieții«. Dacă privim la puternicele cară de luptă ale oștirilor celui rău, care vin să nimicească credința noastră, ne vom teme și vom tremura la gândul cât de slabi suntem noi. Însă Dumnezeu este cu noi, și cu siguranță El va conduce pe poporul Său la victorie. Să fim asemenea lui Pavel, gata de a ne pune pe altar și să fim vărsați, pentru ca voia lui Dumnezeu să se împlinească prin noi.

Dușmanul vrea totdeauna numai să despartă

Ce a făcut dușmanul lui Israel? Dacă vei privi harta Palestinei, vei vedea că între locuitorii din nord și cei din sud a fost împinsă o pană de despăcat, care trebuia să conducă la despărțirea lor. Dușmanul lui Dumnezeu este totdeauna preocupat să despartă pe poporul Său,

căci despărțirile pricinuesc slăbiciune. Sisera a înaintat în Valea Chison cu toate mijloacele sale de război, pe care le folosește și în ziua de astăzi, însă prin strigătul Deborei poporul trezit s-a pornit în întâmpinarea oștirilor puternice, și cu toate că nu avea nimic în afară de credință, aceasta a fost de ajuns ca să pună pe delin dușmanul în încurcătură. Tu nu ai nevoie de niciuna din mijloacele de înarmare ale calificării teologice din zilele noastre, ca să fi capabil de luptă. De ceea ce ai nevoie este »scutul credinței, cu care veți fi în stare să stingeți toate săgețile arzătoare ale celui rău.«

Isahar, Zabulon și Neftali au venit cu partea lor la cei zece mii de viteji, care au obținut victoria. Dar erau și adormiți. Conducătorul lor era Ruben. »Tu, întâiul meu născut, puterea mea și pârga tăriei mele. Întâiul în vrednicie, și întâiul în putere.« Însă »năvalnic ca apele, tu nu vei mai avea întâietatea.« (Geneza 49,3-4). Ne amintim că Ruben și Gad, pe când copiii lui Israel erau gata de a intra în țară, au dezamăgit foarte mult pe conducătorul lor Moise, rostind dorința să se stabilească pe partea stângă a Iordanului. Le-a fost permis, însă rezultatul a fost că ei au fost primii care au fost duși în captivitate. De aceea, cât de necesar este și astăzi să atenționăm categoric pe cei care se apropie de lume, pe cei care nu vor să traverseze Iordanul, pe cei care sunt mulțumiți să fie salvați din Egipt și din necazul lor, dar care nu au dorința să locuiască în țara cerească. Aceștia nu fac nici pe una, nici pe cealaltă, nu sunt nici calzi, nici reci, despre ei Domnul spune: »Te voi vărsa din gura Mea.« Ruben era prea leneș, nefolositor și fără curaj, ca prin cuvintele Deborei să devină impulsivat pentru a lucra. El era unul din aceia care totdeauna stau înapoia zidului de apărare, care se aseamănă unei comisii care permanent face ședințe, ca să aducă dovezi, dar care niciodată nu duce ceva folositor la îndeplinire. Cât de mulți frați nu înaintează în lucrarea Domnului, deoarece își petrec viața să selecționeze dovezile pentru despărțirile lor nefericite și prin aceasta nu ajung niciodată la un rezultat final. »La pâraiele lui Ruben mari au fost sfaturile inimii« (Judecători 5,16). El a rămas acasă, ca să-și păzească oile, probabil a avut un mic conflict cu vecinul său, ca să rămână în exercițiu, în loc să lupte cu dușmanii Domnului. Cât de des poporul lui Dumnezeu și-a îndreptat armele unul împotriva altuia, în timp ce ar fi trebuit să pornească la luptă împotriva oștirilor puternice ale întunericului.

Un popor de oameni care nu fac nimic

»Pentru ce ai rămas în mijlocul staulelor, să ascuți behăitul turmelor?« Ruben a căutat ce era al lui, nu după lucrurile Domnului. Cât de cu totul altfel era duhul lui Timotei, care căuta lucrurile lui Hristos, care făcea lucrare de sclav în Evanghelie. El a învățat de la Marele Slujitor, de la Domnul Isus, care a spus: »Vin să fac voia Ta, Dumnezeule«, și care nu și-a plăcut Lui Însuși. Timotei a inspirat ceva din Duhul harului Aceluia care a murit pe cruce, și prin aceasta a fost în opoziție cu mulți contemporani ai săi cu adevărat îngrijorat de starea sfinților. Ce era cu Dan? El avea corăbiile lui, de care trebuia să îngrijească (Judecători 5,17). Ce era cu Așer? El a rămas pe țărmul mării, probabil să prindă pește și să repare mreșile (Judecători 5,17). Ce era cu Galaadul? El se odihnea de partea cealaltă a Iordanului și savura comoditatea (Judecători 5,17). Acești oameni comozi nu aveau niciun interes de unitatea poporului, cu toate că aceasta era hotărârea lui Dumnezeu. Toți urmăreau interesele proprii. Iordanul era adânc și periculos, oile lor, corăbiile lor, mreșile lor aveau prioritate pentru ei și constituiau interesele lor primordiale, și ei gândeau că interesele Domnului se vor rezolva de la sine.

Versetul 23 al acestei cântări minunate s-a întipărit adânc în mintea mea din zilele tinereții mele, când am citit un pliant al cărui conținut l-am uitat, însă nu discuția de pe reversul pliantului, care se baza pe acest verset:

”Blestemați pe Meroza”, zice Îngerul Domnului. „De ce, ce a făcut Meroza?” „Nimic!” „De ce să fie atunci blestemat Meroza?” „Pentru că ei nu au făcut nimic.”

Victoria lui Wellington la Salamanca nu a fost așa de deplină, cum și-a dorit el, deoarece un tovarăș de legământ, de care el era dependent, „nu a făcut nimic”, și victoria de pe Muntele Tabor poate fi nesigură, deoarece Meroza era unul care nu a făcut nimic. Urmarea acestui fapt a fost, că el a fost lovit de blestemul greu. Mă mir, cum mulți dintre noi pot să fie unii care nu fac nimic? Probabil vei răspunde: „Nu pot să predic.” Nu se cere, ca tu să predici, dar ești solicitat să ajuți Domnului, să fi cu El împotriva celor puternici. „Dar”, spui tu, „dacă El este puternic, atunci poate să-Și facă singur lucrarea.” Desigur, însă fără să țină seama de aceasta, El a așteptat ca Meroza să vină în ajutorul Lui, și tot așa așteaptă și de la tine. Spui probabil: „Sunt așa de slab, nu sunt nimic”? Nu ai auzit, că Dumnezeu folosește pe cei slabi, ca să pună în încurcătură pe cei puternici? El Își alege părtașii dintre aceia care nu sunt nimic, însă El nu câștigă victoriile cu aceia care nu fac nimic. Domnul era mai puternic decât Sisera cu toate carăle lui, și totuși El S-a coborât până acolo, că a folosit oameni slabi pentru a obține o victorie măreață.

Oameni pe care Dumnezeu poate să-i folosească

Dar ce fel de oameni a folosit El? Pe aceia care au luat pericolul asupra lor. »Zabulon este un popor care și-a primejduit viața până la moarte; asemenea și Neftali, pe înălțimile din câmpie« (Judecători 5,18). În zilele noastre auzim deseori cuvântul: „Mai întâi siguranță!” Avem noi în viața noastră de credință a face cu siguranța noastră? Ne temem că vom pierde oile noastre, corăbiile noastre, bunurile noastre și punem pe prim plan afacerile noastre ca și Așer & Co.? Să ne amintim că interesul nostru cel mai înalt trebuie să fie lucrarea Domnului, și după aceea depinde de El să ne ocupăm și cu afacerile noastre. Ce diferență între vitejii Zabulon și Neftali, care și-au pus viața în joc, ca să lupte luptele Domnului pe partea dreaptă a Iordanului, și leneșii Ruben și Galaad, care ședea comozi pe partea stângă a Iordanului.

În Filipeni 2 avem un exemplu frumos despre un adevărat, eroic, duh creștin. Acolo spune apostolul Pavel, că el este gata să moară, dacă moartea lui ar contribui ca chemarea lui Dumnezeu să devină cunoscută și planul lui Dumnezeu s-ar împlini. Avem apoi în Timotei un om, care nu a fost chemat să moară, dar care era gata să ducă o viață de dăruire altruistă, pentru ca Biserica să fie binecuvântată și ca voia lui Dumnezeu să se îplinească. Și în sfârșit, avem pe Epafrodit, al cărui nume derivă de la Epafrodita, zeița greacă a întâmplării, zeița jucătorilor. Copiii lumi își pun viața în joc pentru lucruri mărunte, însă mulți creștini nu îndrăznesc să facă nimic pentru instaurarea Împărăției minunate a Domnului nostru și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Pavel spune despre Epafrodit: »Căci pentru lucrul lui Hristos a fost el aproape de moarte.« El se aseamăna cu un om care umbla la confluența pieselor de artilerie, punându-și viața în joc, pentru ca »să îplinească ce lipsea slujbei voastre pentru mine«. A luat pericole asupra sa, și-a pus viața nu într-un duh de lăudăroșenie temerară, ci pentru scopul simplu, ca slujba sfinților din Filipi sub forma de ajutorare cu bani a conducătorului să poată avea loc. El s-a declarat de bună voie pentru aceasta, și acum stătea într-o temniță romană. Filipenii nu au fost părtași liniștiți. În capitolul 1 Pavel mulțumește lui Dumnezeu, că din prima zi ei au dovedit că iau parte la Evanghelie, și încă o dată s-au arătat ca părtași activi. Ce duh minunat.

Întrebarea este, dacă noi suntem gata să ieșim din camera noastră și să schimbăm canapeaua plăcută dinaintea televizorului cu lucrarea pentru Domnul, uneori obositoare. S-ar putea pune și întrebarea, dacă aceasta este cu adevărat o viață, despre care la sfârșit putem spune înaintea Domnului „am făcut ce am putut” și ce ar fi dacă ai auzi din gura Domnului »bine rob bun și credincios, intră în bucuria stăpânului tău« - atunci viața s-a meritat cu adevărat. Deci jos de pe canapea și întrebă pe Domnul unde vrea să te folosească în Împărăția Sa. Ai au dar al harului, care numai tu îl ai!